

L'art ens sap

MONTSE GISPERT-SAÜCH I VIADER

Per l'ull de l'art és una suma de pensaments i divagacions entorn de l'art, disseminades en articles publicats en diferents mitjans –la majoria al diari *Avui*– de l'inclassificable Antoni Llena, que configuren el seu ideari plàstic.

Entre l'assaig i la memòria personal, aquest artista enfoca l'art des d'una visió panoràmica, crítica i radical.

Partint de la premissa «L'art, si no és coneixement, no és res», Llena, com Heidegger, malda per recuperar l'autèntica casa de l'art en una època desorientada, en què l'artista ha de tornar als orígens, rescatar el jo profund.

Com a bon romàntic, reivindica la dimensió sagrada de l'art, fundacional i política: «És utopia i memòria. Genera somnis i els traeix per fer que continuem inventant-nos, a nosaltres mateixos, de cap a cap de la història».

No podem renunciar al pensament sensible o raó plàstica intuïtiva de l'art, que neix dels sentits i amplifica la mirada. L'art amb majúscules no és producte de l'artista, ans és l'Art que se serveix dels artistes per perpetuar-se, els transcendeix. És una arma poderosa, afany d'abastar en un llampec la totalitat, que neix de la contradicció i es resol en «harmonia i tensió».

Amb una autèntica vocació filosòfica interpel·ladora i un discurs

L'estètica contemporània és, per si sola, art contemporani?, és que realment se'n pot parlar, de la pintura?, té sentit la crítica, a l'era de la postmodernitat?

ANTONI LLENA **Per l'ull de l'art**

La Magrana.
Barcelona, 2008
252 pàgines.

obert, atent i permeable a la realitat, Llena enceta debats i llança preguntes: l'estètica contemporània és, per si sola, art contemporani?, és que realment se'n pot parlar, de la pintura?, té sentit la crítica, a l'era de la postmodernitat?

Fa un diagnòstic de l'art contemporani, que «des del final del s. XX és víctima d'un llampegueig lingüístico-especulatiu», critica la indústria cultural i qüestiona la crítica actual, còmplice del mercat de l'art.

Per altra part, reivindica sense complexos la rica tradició plàstica catalana, les vicissituds històriques de la qual la fan humil, d'esperit franciscà, que Llena destil·la en un «gairebé res» que és «força més que no pas moltíssim».

I entremig parla dels paranys i experiències del seu procés artístic, i de retruc, de les claus del seu art: lleugeresa, simplicitat, inconsistència i fragilitat, a to amb l'època, que configura des del lema de Cioran que fa seu: «Hi ha més saviesa a deixar-se portar per les onades que no pas a debatre-s'hi».

>> L'artista plàstic Antoni Llena, autor de *Per l'ull de l'art*, entrevistat a *Vilaweb.cat*.

